

BIC-ஐச் சொந்தமாகக் கொண்ட பெண்கள்

சந்திப்பு நடக்கவிருந்த கஃபேயின் நுழைவாயிலுக்கு வந்து
சேர்ந்திருந்தேன்.

நான் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தேன், ஆனால் பயத்தால் அல்ல. அது ஓர்
எளிய கேள்வியைக் கேட்கும் வகையான நடுக்கம்: நான்
சரியானதைச் செய்கிறேனா, அல்லது கடைசியில் என்னையே
எல்லைக்கு அப்பால் தள்ளிவிட்டேனா?

இன்னொரு கேள்வியும் இருந்தது: இந்த நடவடிக்கையால் எனக்கு
என்ன கிடைக்கும்? என்னிடமிருந்தே எந்த நோக்கங்களை, நானே
அவற்றை இனி அடையாளம் காண முடியாத அளவுக்கு, இவ்வளவு
ஆழமாக மறைத்து வைத்திருக்கிறேன்?

காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு ரோஜாவுக்குள் கையை விட்டு,
மூன்று இதழ்களைப் பிய்த்து, அவற்றால் என் முகத்திற்கு மணம்
பூசினேன். பயணச் செலவுத் திட்டத்தில் ஆஃப்டர்ஷேவ்
சேர்க்கப்படவில்லை, ஆனால் ஓர் ஆணின் வாசனையை மட்டும்
சுமந்துகொண்டு போய்ச் சேர நான் விரும்பவில்லை.

நான் L'Oréal-இன் மகனான Georges-இன் தாய்நாட்டில் இருந்தேன்;
அந்த நிறுவனம் எனக்குப் பல விஷயங்களைக்
கற்றுக்கொடுத்திருந்தது.

பின்னணி இசையாக என் இணையதளத்திலிருந்து இசையை
ஒலிக்கவிட்டேன். தற்செயலாக, ஒலிக்கத் தொடங்கிய பாடல், என்
தந்தையும் தாத்தாவும் சேர்ந்து வாசித்து வந்த அதே பாடல்:
மாண்டலினும் கிட்டாரும். அவர்கள் என்னுடன் இருந்தார்கள்.
நாங்கள் மூவரும் சேர்ந்து உள்ளே நுழைந்தோம்.

Chanel தூரத்திலிருந்தே என்னைப் பார்த்து, பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் சந்திக்கும் பழைய நண்பர்கள் போல, ஓர் அன்பான அணைப்புடன் என்னை நோக்கி நடந்து வந்தாள். உயரமானவள். பொன்னிற முடி. நீலக் கண்கள். நேர்த்தியாகக் கட்டிய கூந்தல். கடல்நீல உடைக்குள் சுற்றப்பட்ட, மூச்சடைக்க வைக்கும் ஒரு தோற்றம். ஒரு கணம், தேவாலயம் எங்கே இருக்கிறது என்று அவளிடம் கேட்டு உடனே அவளைத் திருமணம் செய்துகொள்ளலாமா என்கூடத் தோன்றியது.

அவள் என்னை மேசையை நோக்கி அழைத்துச் சென்றாள். ஆறு பெண்கள் காத்திருந்தனர். சந்திப்பு தொடங்கவிருந்தது; ஒருபோதும் மோதல் இருக்காது என்று எனக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்திருந்தது. எனக்கு ஒரு பிறவிக் குறைபாடு இருந்தது: வென்றுகொண்டே தோற்பது எப்படி என்று எனக்குத் தெரியும்.

மேசையில் இருந்தவர்களில் மிக முக்கியமானவர் யார் என்று கண்டுபிடிக்க முயலாமல், ஒவ்வொரு பெண்ணிடமும் என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டேன். அதைச் சுமார் பத்து விநாடிகள் கழித்து இயல்பாகவே கண்டுபிடித்தேன்.

முதல் பெண்மணி தன் பெயரையும் குடும்பப் பெயரையும் சொன்னார்; முழுக்க முழுக்க Gillette மனிதரின் பாணியில் நான் அவருடைய கையில் முத்தமிட்டேன். பிறகு மேசையில் இருந்த மற்ற ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் அதையே செய்தேன், ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு புன்னகையும் ஒரு “Enchanté.”-வும் தந்து. Calabria-வில் தயாரிக்கப்பட்டது.

அதற்குப் பிறகுதான் என் சொந்தப் பெயரைச் சொன்னேன்; நான் யார் என்று அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்கெனவே தெரியும் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் இல்லை.

என்ன குடிக்க விரும்புகிறேன், காலை உணவு வேண்டுமா, ஒருவேளை ஒரு சிறிய பேஸ்ட்ரி என்று அவர்கள் கேட்டார்கள். நான் வழக்கமாகத் தங்கும் ஹோட்டலின் ஊழியர்கள், நான் ஒரு

முறையான காலை உணவு சாப்பிடுவதைக் கண்ணால் பார்க்காமல் காலையில் என்னை வெளியே போகவே விடமாட்டார்கள் என்று விளக்கினேன். எல்லோரும் சிரிப்பில் வெடித்தார்கள்.

பிறகு, இது Paris-க்கு என் முதல் வருகையா என்று கேட்டார்கள். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு Seine நதிக்கரையில், நதியோரத் தோட்டங்களில் வேலை செய்ததாகச் சொன்னேன்: பூக்களைப் பறித்து, ஒவ்வொரு காலையும் புதிதாக Notre-Dame பேராலயத்திற்குக் கொண்டு சேர்த்தேன். மடோனா எனக்கு ஓர் அருள் புரிந்து, அவர்கள் ஆறு பேருடனான இதே சந்திப்பை ஏற்பாடு செய்யும் வரை காத்திருந்தபடியே அதைச் செய்தேன். நான் ஒருபோதும் சந்தேகப்படவில்லை. எப்படியிருந்தாலும், அது ஒரு பெண்ணின் வாக்குறுதி.

அவர்கள் புன்னகைத்தார்கள். சூழல் இளகியது. பரிவு உரையாடலுக்குள் நுழைந்தது.

பிறகு அவர்களில் ஒருவர் கேட்டார்: “Mr. Frega, பிரான்ஸில் உங்களுக்கு மிகவும் பிடித்தது எது?”

“இது என்ன மாதிரியான கேள்வி?” என்று பதில் சொன்னேன். “பதில் வெளிப்படையானதுதானே.”

BIC.

உரையாடல் உடனே இனிமையான திசையில் திரும்பியது.

சற்று நேரம் கழித்து, மதிய உணவின்போது தொடரலாம் என்று முடிவு செய்து, Champs-Élysées வழியாகச் சுமார் நூறு மீட்டர் நடந்தோம். ஆனால் அந்த நடை முழுவதும், அதே மூன்று அல்லது ஐந்து ஆண்கள் தூரத்திலிருந்து எங்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருப்பதை நான் கவனித்துக்கொண்டே இருந்தேன். முதல் கணத்திலிருந்தே அவர்களைக் கவனித்திருந்தேன். அவர்களும் என்னைக் கவனித்திருந்தார்கள்.

அவர்கள் பாதுகாப்புப் படையினர். ஒருபோதும் மிக அருகில் இல்லை. ஒருபோதும் மிகத் தொலைவிலும் இல்லை.

நாங்கள் ஒரு பிரெஞ்சு உணவகத்திற்குள் நுழைந்தோம். கிட்டத்தட்ட எதையும் சாப்பிடாமல் ஒரு சிறு செல்வத்தைச் செலவழிக்கும் அந்த வழக்கமான வகை பிரெஞ்சு உணவகம்.

நான் Chanel-ஐ அழைத்தேன். அவள் உடனே என்னை நோக்கி நடந்து வந்தாள்.

“என்ன ஆச்சு?”

“நாம் கிளம்புகிறோம்.”

“கிளம்புகிறோமா?”

“ஆம். உங்கள் எல்லோரையும் சாப்பிட வேறொர் இடத்திற்கு அழைத்துப் போகிறேன்.”

முழுதாக ஒரு நிமிடம் அவர்கள் உறைந்துபோய் நின்றார்கள். நடனத்தை வழிநடத்தும் விருந்தாளியைப் பார்த்து அவர்களுக்குப் பழக்கமில்லை. ஆனாலும் என் முன்மொழிவு அவ்வளவு நம்பவைப்பதாக இருந்ததால் அனைவரும் பின்தொடர்ந்தார்கள். சேவலுக்குப் பின்னால் நடக்கும் கோழிகள் போல. எப்படியிருந்தாலும், நாங்கள் சேவலின் நாட்டில்தான் இருந்தோம்.

கண்ணில் பட்ட முதல் பீட்சா மற்றும் சாண்ட்விச் கடைக்கு வந்து சேர்ந்தோம். உள்ளே நுழைவதற்கு முன், நான் உரிமையாளரிடம் சென்றேன்.

“எனக்கு ஏழு சாண்ட்விச்சுகள் வேண்டும், ஒவ்வொன்றும் ஐந்து யூரோ, பானங்களும் சேர்த்து.”

“பணம் நான் கொடுக்கிறேன்.”

ஒப்பந்தம் முடிந்தது. நல்ல அபிப்பிராயமும்.

நாங்கள் உள்ளே நடந்தோம். பறக்கும் குதிரைகளின் இறக்கைகளில்
சவாரி செய்வது போல, என்ன நடக்கிறது என்று சரியாகப்
புரிந்துகொள்ள முடியாமல், அவர்கள் முற்றிலும் திகைத்துப்
போயிருந்ததாகத் தோன்றியது.

அவர்கள் GILLETTENARRATIVE-க்குள் இருந்தார்கள். அது அவர்களில்
யாருக்கும் இன்னும் தெரியாது.

Ferdinando